

P. Mateo Crawley

VI. Szentóra

Június hónap első péntekének előestéjén

Imádunk Téged, ó, elrejtett Isten az Eucharishtiában, áldunk Téged, világ Megváltója, szeretünk Téged, Jézus, haldokló Szíved minden szépségében. Te vagy egyedül hatalmas, Te vagy egyedül szent, ó, lesújtott Isten az isteni Ostyában! Te vagy egyedül fenséges, ó, Isten, aki elrejtettél ennek az oltárnak vértelen áldozatában.

Dicsőség Neked, isteni Királya az égnek, aki egy egyszerű tabernákulum Getszemáni kertjében lakozol. Dicsőség Neked, Eucharisztikus Jézus, az angyalok lakának égi magasában! Dicséret Neked a földön, az emberek lakhelyén!

Azon testvéreid nevében, Urunk, akik Veled együtt száműzöttek, s különösen azok nevében, akik szeretettel és hittel szenvednek, térden állva imádjuk Szent Szíved magányát, könnyeit, aggodalmát és kimerültségét, minden keserűségét, szívszaggató haláltusáját. Mi hisszük, Jézus, hogy Te vagy Krisztus, a Megváltó fájdalom Istenembere.

A lelkek: Ellenállhatatlanul vonzott bennünket Szíved mélysége felé, ó, Jézusunk, a te szereteted, és könnyeid szívet hódító hatalma. Nincs számunkra nagyobb mennyei szépség, mint a Te szomorúságod szépsége, a megerősítés és dicsőség eme megnyílt ege. Mily áthatolhatatlan misztérium, mily kifejezhetetlen vigasztalás tudni, hogy Te, Jézus, magad is sírtál. Mily isteni ékesszólás jelei szeretetteljes szavaid, melyek megrendültségtől remegő ajkaidról fakadtak, s el tudták fojtani zokogásodat; a béke szavai, melyek halálosan megsebzett lelked mélyéről törtek elő.

S most itt vagyunk, Urunk, hogy békésen és derűsen lábaidhoz helyezzük legbensőbb érzelmeink szerelmes ajándékát, és annyi szerencsétlennek és szenvedőnek fájdalmát, aki imád Téged az élet általunk viselt keresztiének közepette. Ó, milyen jól ismered, Jézus, a szenvedésnek ezt az óceánját, melynek keserű hullámai elárasztották szentséges lelkedet!

Mindenekelőtt, imádandó Mester, azokat említem, akiket a szegénység szenvedése sújtott le, és akiket kegyetlen betegség marcangol. Urunk, azok között, akik eljöttek, hogy társaid legyenek ezen a szentórán, vagy az ő szeretteik között is bizonyára vannak betegek vagy szegények. Ó, mekkora szájalommal nézted mindig az erőtelenekeket! Mily kivételes gyöngédséggel kereste jóságos szemed a leprafoltokat, a béna végtagokat, a sebeket, a fénytől megfosztott szemeket, hogy egy mosollyal, a szeretet egy szavával meggyógyítsa őket! S ha ezek a rokkantak vagy szenvedők nem tudtak elmenni Hozzád, Te mentél hozzájuk, utat törve a tömegben. Te akartad, hogy találkozzatok az útfélen, ahol tehetetlenül heverték, s ó, akkor úgy nézted őket, ahogy egyedül Te tudsz nézni, kinyújtottad feléjük a kezéd, és Szíved végbevitte a csodát: felkeltek, testük meggyógyult és lelkük bocsánatot nyert.

De a betegeknel többen vannak ma a szegények, akik sokat dolgoznak, és mégis nélkülöznek, kenyér nélkül, gyógyszerek nélkül, hajlék és támasz nélkül!

De mit mondhatnánk Neked a szegények szenvedéséről, amit Te ne tudnál? Te, a názáreti szegény, aki annyira lenyűgöző voltál nélkülözésedben! Igen, Te éhséget szenvedtél, fáztál, érezted a kemény munka fáradságát, de mindenekelőtt el kellett viselned a gőgös megvetést, a világ megvetését azok iránt, akiknek nincs házuk, se földjük, se pénzük. „Milyen tudást birtokol?” mondták Rólad vádlóid. „Milyen jogon beszél így Izraelben? Mít követelhet magának Názáretben az, akit egy alacsonysorsú ács fiának tartanak?”

Emlékezz, Jézus, ezen az estén erre a megalázásra, és vesd szemedet a síró szegényekre, a sok-sok szenvedő betegre! Bátorkodunk kérni Tőled ezen a szentórán: a Te békéd adományát, áldásod szelíd vigaszát, mely bőségesen árasztja a gyöngédség csodáit. Jutalmazd meg, Jézusunk, az ő türelmes szenvedésüket, mellyel megtisztelnek Téged, s ha az

a Te legnagyobb dicsőségedre van, méltóztasd megadni az enyhülést a betegeknek, rokkantaknak, szegényeknek, a szükségét szenvedőknek. Te, aki szerető gondoskodással örködsz a mezők kalászain, a hegyek madarain, áldd meg különös gyöngédséggel ebben az Ostyában az összes szenvedőket, akiknek kérjük az élő vizet és imádott Szíved kincseit.

Emlékezz azokra is, hőn szeretett Mester, akik szenvednek az elbátortalanító ellentmondásoktól, a megalázó, visszájára fordított gondolatmenetektől.

Mily szerető és bölcs gondoskodással engeded meg gyakran, Urunk, hogy terveink elenyésszenek, mint a füst, s ami még fájdalmasabb, hogy annyi hit, gond és munka után – nagy meglepetésünkre – nem arathatunk, csak szúrós, vad töviseket.

Mennyi csalódás, mennyi kiábrándultság minden reményünkben! Egyedül te ismered a miértjét az ezernyi bosszantó esetnek, melyek folytonosan érik a családokat. Te nem akadályozod meg ezeket, mert ez a mi valódi érdekünk. Nem állítod meg a vihart, mely elsodorja a szerető otthon falait. Erőszakot téve együtt érző Szíveden, ahogy tetted azt Máriával Kánában, megőrzöd Tabernákulumod csendjét, mikor fenyeget bennünket a baj, hogy titokzatos módon épp ezáltal vezesd üdvösségre azokat, akik szeretnek Téged. Te látsz minket sírni, mikor részt veszel kiábrándulásainkban, s ha láthatatlanul is, ott vagy közel, egész közel hozzánk, ezekben a szorongató getszemáni órákban, amelyeket valamennyien átélünk.

Emlékeztél arra a szorongatottságra, melyet saját haláltusád órájában éltél át, közeledsz hozzánk, karjaidba zársz minket, még ha mi nem is mindig érezzük szelíd, isteni szorításodat. Ó, Jézus, mi örömteli tapasztalatból ismerjük Szíved szelídségét, finomságát. Ezért van, hogy ha rajtunk a sor, bizonytalankodás nélkül kitaláljuk Szíved lüktetését, életünk legkeservesebb csalódásai közepette is. Fogadd el, Urunk, szenvedéseinket, mint kedves javító szándékot, mindazért, amit elszenvedtél az Olajfák hegyének halálos víziójában, s tartsd fenn Szíveden, ó, Jézusunk, mindazoknak a Szívét, akik szenvednek.

Mind: Tartsd fenn Szíveden, ó, Jézusunk, azok szívét, akik szenvednek!

Szeretett Mester! Számosan vannak, akik a fájdalom ágyán fekszenek és várják az égi Orvos látogatását –

Mind: Tartsd fenn Szíveden, ó, Jézusunk, azok szívét, akik szenvednek!

Számos anyjától megfosztott gyermek van, Urunk! S öregek, akiknek nincs otthonuk, s úgy halnak meg, hogy nincs más menedékük, mint a Te végtelen irgalmú Szíved –

Mind: Tartsd fenn Szíveden, ó, Jézusunk, azok szívét, akik szenvednek!

Sokan vannak olyanok, akik hosszú évek óta szenvednek. Szegények, akiknek nincs sem emberi orvosságuk, sem reményük –

Mind: Tartsd fenn Szíveden, ó, Jézusunk, azok szívét, akik szenvednek!

Lépj be, Urunk, azokba a kunyhókba és kicsiny padlásszobákba, ahol a nyomor uralkodik! A tetők alá, ahol szegény anyák haldokolnak, s ennek nincs más tanúja, csak gyermekeik, akik az éhségtől szenvednek –

Mind: Tartsd fenn Szíveden, ó, Jézusunk, azok szívét, akik szenvednek!

Azzal a fényvel, mely megsebzett oldaladból ragyog, világítsd be az otthonokat, melyek valaha bőséget ismertek, de most a csendet és a nyomort kell elviselniük –

Mind: Tartsd fenn Szíveden, ó, Jézusunk, azok szívét, akik szenvednek!

Légy különösen irgalmas, ó, Jézus Szíve, azokhoz, akik az emberek engesztelhetetlen igazságtalanságainak csapásait szenvedik, akik egy nap elenyészni látták a gazdagságra és jólétre vonatkozó minden tervüket –

Mind: Tartsd fenn Szíveden, ó, Jézusunk, azok szívét, akik szenvednek!

Ne feledd, Jézus Szíve, hogy számos olyan család van, amelyek kegyetlen bizonytalanságban élnek –

Mind: Tartsd fenn Szíveden, ó, Jézusunk, azok szívét, akik szenvednek!

A szembenálló érdekek állandó konfliktusában, az elkerülhetetlen kellemetlenségek közepette, melyeket a sohasem tökéletes ügyek és helyzetek idéznek elő –

Mind: Tartsd fenn Szíveden, ó, Jézusunk, azok szívét, akik szenvednek!

Te, szenvedtél, ó, Jézusunk, mindannak a hiányától, ami emberi megkönnyebbülést jelentett, érezz hát együtt a megannyi szegénnyel, beteggel, kiábrándult szívűvel, aki legalább egy pillanatnyi enyhülést kíván.

Mind: Tartsd fenn Szíveden, ó, Jézusunk, azok szívét, akik szenvednek!

Jézus hangja: Jól mondtátok, igen: közel vagyok hozzátok, mikor a szenvedés elszakít a földtől. A kereszt marad mindörökké az a vérző és üdvözítő híd, amely összeköti szenvedő és kiábrándult szíveteiket az én haldokló Szívemmel.

Szeretteim, íme, itt vagyok! Meghallgattam imátokat, melyeket a betegekért, szegényekért mondtatok, s azokért, akiket a teremtmények ellentmondása ér. Mennyi kegyelem hull rájuk e pillanatban is irgalmas trónusomról, ahonnan gondot viselek munkás és fáradságos életükre. Csak mondjátok el nekem továbbra is mindazt, ami elszomorít és bánatot okoz nektek. Szívem kívánja ezt a bizalmat, szenvedésetek mélyen megérint. Közeledjete hát, gyermekeim, s ugyanannak a szorongásnak a szorításában, ugyanazzal a szenvedéssel szenvedjünk együtt, sírjunk együtt. Közeledjete, öntsétek ki lelketeiket isteni Szívembe!

A lelkek hangja: Egyedülléted, a jeges csend s a magány, amely körülveszi elhagyott Tabernákulumodat, a Szívedet legérzékenyebben érintő bűnnel: a hálátlanság bűnével vádolja a világot.

Mily nagy fájdalma a szeretetnek, ha nem talál viszonzásra! Ó, Jézus, Te mondtad: „Nem nagyobb a tanítvány Mesterénél, sem a szolga az ő uránál!” Íme, ezért van, hogy néha minékünk is a hálátlanság kelyhébe kell mártanunk ajkunkat, s Irántad való szeretetből, csakis Teéretted megízlelnünk ezt az italt, mely keserűbb, mint a halál.

Légy részvétellel, jó Mester, azok iránt, akik e percben is ilyen teher alatt roskadoznak! Szánd meg a széthullt otthonokat, a gyermekeket, akik korábban a család reménysége és öröme voltak, s ma nem egyebek, mint kereszt és töviskorona szüleik számára. Szánd meg a szerencsétlen házastársakat, akik megfáradtak a sóhajtozásban eltévelyedéseik miatt, melyek kíméletlenül vádolják szívük mélyét!

Szánd meg az oly sok hűséges lelkű embert, az önmegtagadás és neked szenteltség szellemével telve, akiket elárultak barátságukban, kigúnyoltak és becsaptak saját családjuk körében, akiket megsebeztek éppen azok, akik segítségüket és jótetteiket kérték. A világ előbb szavakkal és mosollyal fizet, majd hűtlenséggel és szószegéssel.

Mivel szeretünk, Eucharisztikus Jézus, egyedül csak az irántad való szeretetből megköszönjük ezt a keserű kelyhet, s kegyelmet kérünk azok számára, akik ugyanazt a széles és mély sebet nyitják Szíveden, amelyet mi magunk is vágunk a magunk hálátlansága révén.

Ó, Jézus, szánd meg a magányosokat, s azokat, akik szenvednek az elhagyatottságtól. Szeretett Mester, miután terjesztetted szereteted csodáit, s elragadtatott tömegek közt megsokszoroztad azokat, hányszor láttad ezt a sokaságot bizalmatlanul eltávolodni Tőled, elhagyni Téged, könnyel a lelkükben. S egyedül maradtál, mint itt, a szent Tabernákulumban, magányban és elhagyatottságban, amelyben gyermekeid hagytak. Egyedül Atyád tudta felmérni ennek a fájdalmas elhagyatottságnak az erejét, nagyságát. Ne feledd, Jézus, hogy sokan vannak, nagyon sokan, akik sohase ízlelték a gyöngéd szeretetet; az élet nagy árvái, akik megkeseredett, érzéketlen szívvel tengődnek, tévelyegnek a világ sivatagjában, a soha nem ismert meleg otthon távoli vágyától gyötörten.

Getszemáni és a Kálvária emlékeztet Téged, hűn szeretett Jézusunk, a magány szorongatottságára. Ó, mily borzasztó szólni, kiáltani és érezni, hogy hangunk elvész a

csendben! Sírni, szenvedni, könyörögni, szeretni és érezni, hogy egyedül vagyunk!... mindig egyedül! Senki jobban mint Te, nem ismerte ezt a szörnyű szorongást.

S akkor a lélek mélyéből, mely így szenved, feltör valami kimondhatatlan fájdalom, amely Téged magadat is próbára tesz, szeretett Megváltónk, nagycsütörtöki haláltusádban: a halálos unalom, az iszonyat, az élet fáradtsága. Akkor aztán, ó, jaj, az emberi szív végtelenül gyöngének érzi magát.

Azoknak, akik zavarba jönnek, szükségük van Rád, Urunk, a teljes szorongásnak eme perceiben. Szükségük van Rád, ó, Jézusunk, haldokló Szíve! Ha nem jönnél segítségükre, kétségbe esett lelkük a halált hívná! De Te eljössz hozzánk, ahogy mi magunk is eljövünk megosztani ezen az estén magányos haláltusád óráját.

Ha szenvednünk kell egykor a magánytól, s a testvéreink általi elhagyatottságtól –

Mind: Add nekünk hűséges Szívedet társul és menedékül!

Ha valaha megpróbálsz minket, megengedvén, hogy a mieink elfeledjenek –

Mind: Add nekünk hűséges Szívedet társul és menedékül!

Ha az évek s a gyengeség elszigetel minket, eltépve a kapcsolatokat, amelyeket elszakíthatatlanoknak hittünk –

Mind: Add nekünk hűséges Szívedet társul és menedékül!

Meglehet, egy nap a szegénység meglátogatja hajlékunkat, mely egyben a Tiéd is, Jézus, s akkor barátaink eltávolodnak tőlünk, erre az időre már most egyedül Beléd vetjük bizalmunkat. A megpróbáltatásnak eme óráiban ne hagyj magunkra –

Mind: Add nekünk hűséges Szívedet társul és menedékül!

A szerencsétlenség lesi minden lépésünket. Ha egy nap legyőz minket, és nyomása alatt testvéreink elhagynak –

Mind: Add nekünk hűséges Szívedet társul és menedékül!

Az emberi igazságtalanság oly nagy mértékű, ha megengeded, hogy egy nap lesújtson ránk, ó, ne távolodj el akkor tőlünk, Urunk, Jézus –

Mind: Add nekünk hűséges Szívedet társul és menedékül!

Ha elhagynak azok, akiket mi magunk nagyon szerettünk, s a hálátlanság kegyetlen órájában, ó, jöjj el, Jézus, mert egyedül Te vagy a mi reménységünk –

Mind: Add nekünk hűséges Szívedet társul és menedékül!

S ha azok, akik szeretetünket és áldozatunkat kérték, egy nap gyűlölnének minket, ahogy Téged is gyűlöltek, ó, jóságos Jézus, bocsáss meg nekik, s ezekben a percekben közeledj hozzánk, ó, Szeretet Istene –

Mind: Add nekünk hűséges Szívedet társul és menedékül!

Ellenségeid gyalázkodása beborította isteni arcodat. Mikor nekünk is beborítja homlokunkat és megaláz, ne hagyj el minket, jöjj hozzánk, Szelíd Mester, akit szintén gyaláztak –

Mind: Add nekünk hűséges Szívedet társul és menedékül!

A halálos csend órájában, mikor egyedül találjuk magunkat elmerülve az ürességben, a teremtmények kegyetlen közönyének és feledésének mélységeiben –

Mind: Add nekünk hűséges Szívedet társul és menedékül!

A Mester hangja: A magány és zaklatottság óráiban sohasem leszek távol Szívemtől, amely szeret titeket. Igen, végtelenül szeret, mert ti magatok is szeretitek őt, s mert szenvedtek. Mikor magányos és elfeledett voltam, társaim voltatok, mikor elszomorítottak azok, akik az enyémekeknek mondták magukat, ti megvigasztaltatok, s annyiszor feltörtétek a közöny jegét, mely magányomat körülvette. Hogyan szerethetném jobban az angyalok énekét fájdalmas lelketek hívó szavánál? Lelketeknek, tudom, szüksége van arra, hogy megpihenjen Szívemet, hogy maga is megvigasztalódjék. Íme itt van a Szív, mely telve van határtalan

gyöngédséggel irántatok, itt van, hogy bekötözze sebeiteket: fogadjátok el Őt, hiszen teljesen a tiétek. Egyedül én tudlak kárpótolni titeket isteni nagylelkűségemmel. Ne féljete, én be tudom forrasztani a legmélyebb sebeket is. Ne ingadozzatok, jöjjetek, jöjjetek! Egyedül én tudom, hogy a magány és a testvérek hálátlansága hogy össze tudja törni a Szívet! Jöjjetek, sírjátok velem, és megvigasztalódtok!

A lelkek hangja: Jézus, oltáraidon viseled a nevet, mely roskatagságunk közepette bátorít minket: Te vagy az Ostya, az Áldozat. Itt az Ostyában Te vagy a nagy félreismert, a nagy elfeledett, még a tieid által is, századok óta laksz közöttünk, arra vágyva, hogy behatolhass életünkbe, s mégis, ó, jaj, mi még most sem akarunk megérteni! Mindig csak vendég maradsz, akit szeretnek, de csak távolról. Mintha idegen lennél gyermekeid közepette. Íme ezért mondtad Mária-Margitnak, hogy a legnagyobb bánatod, hogy saját házában, a tieid ismernek félre.

Köszönjük, szeretett Mester, hogy megismerteted velünk keserűséged kelyhét, köszönjük! Szívünket a fájdalom sebz, mikor látjuk, hogy a jók, sokszor a szívünknek legkedvesebb lények sebeznek meg minket, gyakran azt hívén, hogy éppen a Te nevedben, jogosan ítélnék el bennünket.

Tévedni emberi dolog! Te, aki mindent tudsz, ezt is megengeded, hogy bizalmunkat ne helyezzük másba, csak Beléd. S megengeded, hogy ez által a mély fájdalom által javítsuk ki hibánkat, a gyöngéség hiányát, mellyel megszomorítottuk Szívedet, pedig mi a Te dicsőségedre vagyunk rendelve. Köszönjük a fájdalmas sebeket, amelyeket baráti és kedves kezek ejtettek lelkünkön.

Köszönjük továbbá az elkerülhetetlen másik próbát, mely minden halandót szaggat: a hideg kérlelhetetlen halált, amely elszakítja tőlünk azokat, akiket szeretetünkbe ajánlottál. Ó emlékezz, Urunk, a saját szomorúságodra, amikor a betániai házhoz közeledtél, ahol nem várt már barátod, Lázár. Még nem apadt el, szerencsére, azon könnyek forrása, melyeket ontottál, megtudván eme Szívednek oly kedves, bensőséges barát halálát. Igen, úgy tűnik, istenien szép szemeidben még most is könny csillog, az Istenember könnye, aki szeretni akart minden gyöngédséggel és szeretettel, a mi húsból való szívünk minden gyengeségével. Ez a Jézus Te vagy, Te, aki jelen vagy az Ostyában, akit mi itt leborulva imádunk. Nézz hát ránk a Tabernákulum mélyéről, s nézd azokat, akik oly sokáig jártak előttünk az úton, akiket szívünk egy darabjának éreztünk, s most elmentek, elhagytak minket. Kegyetlen elszakadás ez, olyan mint a halálban.

Sírtál Lázár sírjánál, noha tudtad, hogy fel fogod őt támasztani. Ugyanígy van akkor, amikor annak az eleven hitnek ellenére, amellyel elfogadjuk a gyászt, amit Te mérsz ránk, megengeded nekünk, hogy szívünk csaknem megszakadjon, mikor látjuk, hogy otthonunkból valaki visszavonhatatlanul eltávozik. Te tudod, hogy a sebet, amelyet szeretteink halála ejt, enyhíteni lehet, de egészen begyógyítani soha. Jézus, jöjj, töltsd be az úrt, melyet engedélyeddel a kíméletlen halál okozott szívünkben és otthonunkban.

Jöjj, add meg nekünk, élőknek azt a lelki békét és keresztény megnyugvást, amellyel imádkozni tudunk elhunyt szeretteink sírjánál. Jöjj, Mester, imádkozzunk együtt szeretett halottainkért. Add, hogy örökké csillogjon szemükben a Te fényed, hogy békében nyugodjanak Szíved egén.

Mielőtt befejeznék ezt a szentórát, kérünk, ó, Jézusunk, látogass meg minket lelkünk legmélyebb rejtekén, fájdalmaink és nyomorúságunk legmélyén. Csak Te vagy, Te egyedül, aki igazán ismer minket. Járd át, Jézus, hatolj keresztül szelíd, mély tekintetteddel lelkemen, Uram, mint fénylő sugár, mely soha nem ütközik bele szegény szívem törékeny kristályába, hogy összetörje. Hatolj be, Megváltó Jézus, szívem legnagyobb mélységeibe. Szállj le odáig, ahol a titkos fájdalmak gyökereznek, amelyeket lelkem elszenved Érted. Érintsd meg teremtő kezedd azokat a mindenki számára ismeretlen sebeket, melyek oly régóta véreznek. Senki

sem látta őket, s ennek így kellett lennie, mert senki más nem értette volna meg őket, csak Te egyedül.

Íme, ó, szeretett Megváltó, ezért van az, hogy annyi aggodalom közepett sem sírunk a félelemtől, hogy a világ meglátja a könnyeket, amelyeket nem értene, s talán még rosszallana is. Milyen kényelmes így beszélni Veled, akit szentséges életedben számos keserűség ért, amit senki nem tud, és nem tudhat megérteni. Egyedül Te, Mester, Te tudsz mindent. Hatolj tekinteteddel lelkeink mélyéig, de megbocsátó tekintettel. Getszemániban történt, hogy Szíved erős fájdalma hatása alatt szakadt fel e sírás forrása, amit nem a szem sír, de amely feltartóztathatatlanul folyik az ereken, mint egy zuhogó patak, hogy vérré vált izzadságként buggyanjon ki.

Hallgatni, mikor érzed, hogy belső, rejtett agóniában halsz meg, annyi, mint kétszeresen meghalni. Ezt a fájdalmat, Te ismered, Olajfák isteni Haldoklója. Ebben a megpróbáltatásban, ebben a misztikus megrázkódtatásban nagy része volt a lelkek előre nem látott elzárkózásának, az anyák sötét előérzetének, az apák alapos félelmeinek, a papok aggodalmainak, csalódásának és nyugtalanságának, nagyszámú áhítatos lélek sok és súlyos fájdalmának, akik érintetlenül őrzik meg egyedül Neked, ó, Ostyában jelen lévő Jézus, fájdalmaik szűzi szépségét.

A szentóra a bizalmas közlések és a vigasztalás órája. Ha föltártuk Neked fájdalommal telt lelkünket, ez nem annyira azért van, hogy sírjunk, ó, Jézusunk, hanem inkább azért, hogy felajánljuk Neked, mint leggazdagabb kincsestárat, titkos fájdalmainkat, mindazt a keserűséget, melyre nincs szó a földön. Fogadd el hát ezt Urunk, a Fájdalom Királynőjének keze által, a Te szereteted győzelméért.

A Mester hangja: Jöjjetek hozzám, ti, mindnyájan, akik szenvedtek a szegénységtől és a betegségtől! Siessetek! Helyezétek lábaimhoz minden szenvedésetek terhét, s én megszabadítalak azoktól, Szívem rejtekében, mely szeret titeket. Jöjjetek fölemelt szívvel, mert az idő csak mulandó árnyék, csak az Ég örök! Jöjjetek ti, akik szomjaztok a szeretetre és az igazságra, jöjjetek, én vagyok a ti Istenetek, én miattatok szenvedtem el a kegyetlen haláltusát.

Menjünk, bátorság, közeledjete, keljete fel, folytassátok a harcot! Vegyéte az élő kenyeret, az Eucharisziát, jöjjetek, s én megjutalmazlak titeket szerető Szívem Paradicsomában.